Ara, 20/07/20

Carme Plana
Ramadera

“Compartim el patiment pels animals, la collita i la canalla”

TEXT **NÚRIA JUANICO**

La Carme Plana i la Teresa Torner són amigues des de fa dos anys, però físicament s’han vist menys de 10 vegades. Totes dues són ramaderes. La Carme té un ramat d’ovelles i de cabres, s’encarrega d’una explotació forestal i gestiona també Can Plana, un mas de Vallgorguina amb una aula d’entorn rural. La Teresa, del Mas Montagut, viu a la Cerdanya, té un ramat de vaques brunes, cavalls i un cultiu de patates ecològiques. Les dues amigues es van conèixer per WhatsApp. El vincle que les va unir va ser Ramaderes de Catalunya, una associació que reivindica i visibilitza la feina de les dones al sector. “Som unes quantes i tenim un grup de WhatsApp en què comentem el dia a dia. Parlem de la feina però també de situacions personals. És un grup de suport emocional mutu”, assenyala la Plana. Un dia la Teresa va explicar pel grup que havia perdut un gos que li cuidava el ramat. “Vaig empatitzar molt amb ella i vaig decidir trucar-la. Vam estar mitja hora o tres quarts parlant i de seguida em vaig adonar que érem molt similars. Era com un mirall”, subratlla la ramadera.

Totes dues venen de famílies pageses i totes dues han assumit el repte de continuar la professió i la feina dels pares. “En aquest món rural et sents molt sola. Amb la Teresa tenim vides paral·leles, les dues tirem del carro d’una empresa familiar, tenim edats similars, fills i lluitem per conciliar. És algú que sé que m’entén a la perfecció. Compartim el patiment pels animals, la collita i la canalla”, assenyala Plana. Quan va tenir uns dies de vacances, va decidir visitar la Teresa a la Cerdanya. “No ens havíem vist mai cara a cara, i va ser com retrobar una amiga després de molts i molts anys. Ens vam fer una abraçada enorme, no va ser gens estrany. Em va acollir a casa seva, em va ensenyar la seva finca i vam passar tota la tarda juntes”, recorda la ramadera.

La següent vegada que es van veure va ser per casualitat. “Ella havia vingut a una fira d’Arenys de Mar. Em va trucar i em va dir: «M’has de fer un favor de germana». Aquell comentari em va arribar al cor”, diu Plana. A la Teresa se li havia espatllat el cotxe i va demanar a la Carme si la podia anar a buscar. “Ella i els seus fills eren aquí al costat, els vaig recollir i van venir a casa. Però no es van poder quedar a dormir perquè ells tenien vedelles que havien de parir”, explica. Malgrat que des d’aleshores no s’han tornat a veure, les dues amigues intercanvien missatges diàriament i també parlen per videotrucada. “La nostra amistat és sincera, franca, sense embuts –assenyala Plana–. Sé que si li dic a la Teresa que tinc un problema agafarà el cotxe i vindrà fins aquí. No en tinc cap dubte”. ◆

> No ens havíem vist mai i va ser com retrobar una amiga després de molts anys

La Teresa (a l’esquerra) amb les seves filles i la Carme (a la dreta) amb els seus fills en un dels pocs dies que s’han trobat cara a cara. ARXIU CARME PLANA